

Pääsiäisaamuna

Luuk. 24:1–9

Ensimmäisenä päivänä sapatin jälkeen naiset jo aamuvarhaisella menivät haudalle ja ottivat hankkimansa tuoksuöljyt mukaan. He havaitsivat, että kivi oli vieritetty haudan suulta, ja kun he menivät sisälle hautaan, he eivät löytäneet Herran Jeesuksen ruumista. Kun he olivat ymmällä tästä, heidän edessään seisoivat yhtäkkiä kaksi miestä sädehtivän kirkkaissa vaatteissa. Naiset pelästyivät ja painoivat katseensa maahan. Mutta miehet sanoivat heille: ”Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista. Muistakaa, mitä hän sanoi teille ollessaan vielä Galileassa: ’Näin täytyy käydä: Ihmisen Poika annetaan syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulitaan, mutta kolmantena päivänä hän nousee kuolleista.’ Silloin he muistivat, mitä Jeesus oli puhunut. Haudalta palattuaan naiset veivät tästä sanan yhdelletoista opetuslapselle ja kaikille muille.

Kun lukee Luukkaan pääsiäisaamun evankeliumia, voi huomata, että yksi sen keskeisimmistä tunteista on hämmennys. Naiset ovat ymmällään, kun he saapuvat aamulla Jeesuksen haudalle ja huomaavat, että kivi on vieritetty oviaukosta ja Jeesuksen ruumis on poissa. Haudassa on kaksi enkelinhahmoista miestä, jotka kertovat naisille, että Jeesus on noussut kuolleista ja hän elää. Vähitellen naisten pohjaton suru alkaa kääntyä toivoksi, ja he lähtevät kertomaan kokemuksestaan opetuslapsille.

Olemme tottuneet siihen, että pääsiäisaamuun kuuluu päällimmäisenä ilo, ja niinhän se toki onkin. Luukkaan kuvauksessa ei kuitenkaan kertaakaan sanota, että naiset olisivat iloinneet enkelien viestistä tai että he edes olisivat innoissaan lähteneet juoksujalkaa kertomaan kokemuksestaan opetuslapsille. Luukas vain toteaa yksinkertaisesti, että haudalta palattuaan naiset veivät kokemastaan sanan yhdelletoista opetuslapselle ja kaikille muille. Aivan kuin naiset olisivat olleet edelleen kokemastaan tyrmistyneitä.

Myöhemmin Luukas kertoo (Luuk. 24: 13–35) kahdesta vaeltajasta, jotka palaavat Jerusalemin pääsiäisjuhlista ja kohtaavat Emmauksen tiellä Jeesuksen, mutta eivät tunne häntä. Nämä matkalaiset kertovat Jeesukselle, että muutamat naiset olivat saattaneet heidät kerta kaikkiaan hämmennyksiin, kun olivat kertoneet heille tyhjistä haudasta.

Hämmennys on hyvä tunne. Se osoittaa, ettei suhtaudu kuulemaansa välinpitämättömästi, vaan yrittää tosissaan ymmärtää, mitä on tapahtunut. Niin aamuisten haudan naiset kuin Emmauksen kulkijat kokivat jotakin sellaista, mikä ei sopinut heidän käsityskykyynsä, vaan meni yli ymmärryksen. Se on perin inhimillistä. Ihmiselle on haastavaa ymmärtää ihmettä. On haastavaa heittäytyä tunnetilasta toiseen; pohjattomasta kuolemansurusta ylösnousemuksen iloon. Silloin helposti kuittaa haasteen välinpitämättömyydellä ja jättää asian sikseen. Pääsiäisen ihmeen ensimmäiset todistajat eivät kuitenkaan jääneet hämmennyksessään toimettomiksi, vaan lähtivät kertomaan kokemastaan. Me nykyihmiset olemme viime vuosina joutuneet keskelle mullistavia tapahtumia, jotka ovat saaneet meidät hämmennyksen valtaan ja uuvuttavat mieltä. Ensin meitä kosketti maailmanlaajuinen pandemia, johon lääketiede ei heti tuonut helpotusta. Kun rokotteet alkoivat tehoja ja yhteiskunta avautua, saimme uuden uhan, kun maanosaamme syntyi silmitöntä väkivaltaa kylvävä hyökkäyssota. Kaikki tämä on saattanut mennä yli meidän ymmärryksemme, ja jaksamisemme on ollut koetuksella. Jeesuksen seuraajien tavoin emme kuitenkaan ole jääneet toimettomiksi hämmäntävien tapahtumien äärellä. On ollut liikuttavaa huomata, kuinka paljon maailmassa on hyvyttä ja halua auttaa. Voimme toimia Jumalan kasvoina ja käsinä niin pakolaisille kuin kotoisille lähimmäisille, joita kärsimys koskettaa. On jaksettava luoda toivoa ja vastattava pahaan hyvällä. Kun mahdollisimman moni auttaa oman kykynsä mukaan, pienistä puroista syntyy suuri virta. Jumalan puoleen voi jokainen kääntyä ja henkäistä hiljaisen rukouksen rauhan puolesta.

Hämmennyksen ja ahdistuksen keskellä on lupa myös iloita. Usein onni löytyy pienistä asioista. Voimme kiittää kaikkea siitä hyvästä, mitä meillä on: läheisistä, joita saamme taas tavata ja lähimmäisistä, jotka kohtaamme. Saamme nauttia pääsiäisaamun auringosta, joka usein on pilkahtanut, vaikka pitkäperjantai olisi ollut sateisen harmaa.

Pieni pääsiäisrukous:

Isä, Jumalamme. Kärsimyksenkin keskellä Sinä pidit huolta pojastasi, kun hän ahdistuneena rukoili Getsemanen puutarhan yössä. Lähetit hänelle enkelisi voimaksi ristintiellä. Sinä tiedät kaikki ne koettelemukset, joiden keskelle me olemme joutuneet ja joudumme. Pidä meistäkin huolta. Lähetä kaikkien kärsivien turvaksi pyhä Henkesi ja auta luomaan maailmaan rauha. Kuule myös hiljaiset rukouksemme...Kiitos, että Sinä rakastat maailmaa ja meitä, aina ja ikuisesti. Amen.

Anita Kuusenhako, teologiharjoittelija Heinolan seurakunnassa